TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2018. gada 4. oktobrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesu iestāžu sadarbība civillietās – Regula (EK) Nr. 44/2001 – Jurisdikcija un nolēmumu izpilde civillietās un komerclietās – Dalībvalsts, kurā prasīta nolēmuma izpilde, tiesībās paredzēts termiņš rīkojuma par mantas apķīlāšanu izpildei – Šī termiņa piemērošana nolēmumam par mantas apķīlāšanu, kas saņemts citā dalībvalstī un atzīts par izpildāmu dalībvalstī, kurā ir prasīta tā izpilde

Lieta C-379/17

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Bundesgerichtshof* (Federālā augstākā tiesa, Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2017. gada 11. maijā un kas Tiesā reģistrēts 2017. gada 26. jūnijā, tiesvedībā

Società Immobiliare Al Bosco Srl.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs M. Ilešičs [*M. Ilešič*], tiesneši A. Ross [*A. Rosas*], K. Toadere [*C. Toader*] (referente), A. Prehala [*A. Prechal*] un E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*],

ģenerāladvokāts: M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretārs: M. Aleksejevs [*M. Aleksejev*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2018. gada 11. aprīļa tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– Vācijas valdības vārdā – *T. Henze*, *J. Techert* un *M. Hellmann*, pārstāvji,

– Eiropas Komisijas vārdā – *M. Heller* un *M. Wilderspin*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2018. gada 20. jūnija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes Regulas (EK) Nr. 44/2001 (2000. gada 22. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2001, L 12, 1. lpp.) 38. panta 1. punktu.

* Tiesvedības valoda – vācu.

2 Šis lūgums ir radies tiesvedībā, ko aizsāka *Società Immobiliare Al Bosco Srl* (turpmāk tekstā – "*Al Bosco*"), vēlēdamās Vācijā izpildīt tādu rīkojumu par prasības nodrošinājumu kā mantas arestu parādnieka nekustamajai mantai attiecībā uz *Gunter Hober*, kuru ir pieņēmusi *Tribunale di Gorizia* (Gorīcijas tiesa, Itālija) un kuru par izpildāmu Vācijā ir atzinusi *Landgericht München* (Minhenes apgabaltiesa, Vācija).

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Regulas Nr. 44/2001 2., 6., 10., 16. un 17. apsvērums ir formulēti šādi:

"(2) Dažas atšķirības to valstu tiesību aktu starpā, kas reglamentē jurisdikciju un spriedumu atzīšanu, kavē pareizu iekšējā tirgus darbību. Būtiski ir noteikumi par tiesību aktu [pretrunām kolīziju normu par jurisdikciju] civillietās un komerclietās apvienošanai un formalitāšu ātras un vienkāršas spriedumu atzīšanas un izpildes vienkāršošanai dalībvalstīs, kurām ir saistoša šī regula.

[..]

(6) Lai panāktu spriedumu brīvu apriti civillietās un komerclietās, ir vajadzīgi un lietderīgi, ka normas, kas nosaka jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildīšanu, reglamentē kāds Kopienas juridiskais akts, kas ir saistošs un tieši piemērojams.

[..]

(10) Spriedumu brīvas aprites nolūkā spriedumu, kas pieņemti kādā dalībvalstī, kurā šī regula ir saistoša, būtu jāatzīst un jāizpilda citā dalībvalstī, kurā šī regula ir saistoša, pat ja vainīgā domicils ir kādā trešā valstī.

[..]

(16) Savstarpēja uzticēšanās tiesvedībai Kopienā pamato spriedumus, kas pieņemti kādā dalībvalstī un ko atzīst automātiski, bez vajadzības veikt kādu procedūru, izņemot strīdus gadījumus.

(17) Izmantojot to pašu savstarpējās uzticēšanās principu, procedūrai tāda sprieduma padarīšanai par piemērojamu kādā dalībvalstī, kas pieņemts citā dalībvalstī, jābūt efektīvai un ātrai. Tālab deklarācija, ka spriedums ir izpildāms, faktiski būtu jāizdod automātiski pēc pilnīgi formālas sniegto dokumentu pārbaudes, nepastāvot nekādai iespējai tiesai pēc savas iniciatīvas ierosināt kādu no neizpildīšanas pamatojumiem, kas paredzēti šajā regulā."

4 Šīs regulas 38. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Kādā dalībvalstī pieņemts spriedums, kas izpildāms minētajā valstī, jāizpilda citā līgumslēdzējā valstī, ja pēc kādas ieinteresētās puses pieprasījuma tas ir pasludināts par izpildāmu attiecīgajā valstī."

5 Minētās regulas 41. pantā ir paredzēts:

"Spriedumu pasludina par izpildāmu tūlīt pēc 53. pantā minēto formalitāšu izpildes, neveicot pārbaudes saskaņā ar 34. un 35. pantu. Puse, attiecībā uz kuru prasa izpildi, šajā tiesvedības stadijā nav tiesīga iesniegt nekādus paskaidrojumus pieteikuma sakarā."

6 Saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2012, L 351, 1. lpp.), ar kuru tika atcelta Regula Nr. 44/2001, 66. panta 2. punktu:

"[..] Regulu (EK) Nr. 44/2001 turpina piemērot spriedumiem, kas pieņemti tiesvedībā, kura uzsākta, publiskiem aktiem, kas oficiāli sastādīti vai reģistrēti, un tiesas izlīgumiem, kuri apstiprināti vai noslēgti pirms 2015. gada 10. janvāra un kas ietilpst minētās regulas darbības jomā."

Vācijas tiesību normas

7 *Zivilprozessordnung* (Civilprocesa kodekss – "turpmāk tekstā – "*ZPO*") 929. pants "Izpildes klauzula; izpildes termiņš" ir ietverts *ZPO* 8. grāmatas par izpildes pasākumiem 5. nodaļā par apķīlāšanu un pagaidu pasākumiem. Šīs tiesību normas 2. un 3. punktā ir paredzēts:

"(2) Rīkojuma par mantas apķīlāšanu izpilde nav pieļaujama, ja kopš dienas, kurā šis rīkojums ir pasludināts vai paziņots tā izdošanu pieprasījušajai pusei, ir pagājis viens mēnesis.

(3) Izpilde ir pieļaujama pirms rīkojuma par mantas apķīlāšanu paziņošanas parādniekam. Tā nav spēkā, ja paziņošana nav notikusi vienas nedēļas laikā pēc izpildes un pirms iepriekšējā punktā noteiktā termiņa beigām."

8 Saskaņā ar *ZPO* 932. pantu "Mantas arests, reģistrējot hipotēku":

"(1) Aresta piemērošana zemes īpašumam [..] tiek veikta, reģistrējot hipotēku prasījuma nodrošināšanai [..].

[..]

(3) Hipotēkas reģistrācijas pieteikums 929. panta 2. un 3. punkta izpratnē ir uzskatāms par rīkojuma par mantas apķīlāšanu izpildi."

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

9 *Al Bosco*, saskaņā ar Itālijas tiesībām dibināta nekustamā īpašuma aģentūra, *Tribunale di Gorizia* (Gorīcijas tiesa, Itālija) 2013. gada 19. novembrī saņēma rīkojumu par prasības nodrošinājumu kā mantas arestu *G. Hober* kustamai un nekustamai mantai, materiālajam un nemateriālajam īpašumam līdz 1 000 000 EUR apmērā.

10 2014. gada 22. augustā šo rīkojumu par prasības nodrošinājumu kā mantas arestu *Landgericht München* (Minhenes apgabaltiesa) atzina par izpildāmu Vācijā saskaņā ar Regulu Nr. 44/2001.

11 2015. gada 23. aprīlī *Al Bosco* lūdza reģistrēt hipotēku uz parādniekam Vācijā piederošu nekustamo īpašumu, proti, kopīpašumā esošu dzīvokli un divām vietām pazemes autostāvvietā. Šo pieteikumu *Amtsgericht München – Grundbuchamt* (Minhenes pirmās instances tiesa – zemesgrāmata, Vācija) noraidīja.

12 *Al Bosco* minēto lēmumu pārsūdzēja *Oberlandesgericht München* (Federālās zemes Augstākā tiesa Minhenē, Vācija). Pēdējā minētā sūdzību noraidīja, jo esot pagājis *ZPO* 929. panta 2. punktā paredzētais viena mēneša termiņš. Faktiski šī tiesa uzskatīja, ka šis termiņš ir piemērojams Itālijas tiesas pieņemta prasības nodrošinājuma kā mantas aresta izpildāmībai, kurš, būdams atzīts Vācijā, ir

pielīdzināms Vācijas tiesas izdotam rīkojumam par mantas apķīlāšanu. Turklāt tā norādīja, ka šī tiesību norma attiecas nevis uz prasības nodrošinājumu kā mantas aresta, kurš saņemts citā dalībvalstī, spēkā esamību, bet tā izpildi, uz kuru attiecas *lex fori*.

13 2016. gada 15. jūnijā *Al Bosco* par šo spriedumu iesniedza apelācijas sūdzību *Oberlandesgericht München* (Federālās zemes Augstākā tiesa Minhenē). Savā apelācijas sūdzībā tā apgalvo, ka paredzētā prasības nodrošinājuma kā mantas aresta izpildes termiņš atbilstoši Itālijas Civilprocesa kodeksa 675. pantam, saskaņā ar kuru rīkojumu, kas par to ir izdots, iedarbību zaudē, ja tas netiek izpildīts 30 dienu laikā kopš tā pasludināšanas, ir ticis ievērots, jo mantas apķīlāšana esot notikusi 30 dienu laikā, sākot no 2013. gada 19. novembra rīkojuma. Tā uzskata, ka Vācijas tiesībās noteiktais termiņš nenozīmē papildus termiņu Itālijas tiesībās paredzētajam.

14 Iesniedzējtiesa jautā, vai tāda valsts tiesību norma kā *ZPO* 929. panta 2. punkts ir saistīta ar tāda rīkojuma izpildi, ar kuru tiek atļauts apķīlāt mantu un uz kuru atbilstoši Regulas Nr. 44/2001 38. pantam attiecas tās dalībvalsts tiesības, kurā šis rīkojums ir ticis pieņemts, vai arī šī tiesību norma attiecas uz citā dalībvalstī izdota piespiedu izpildes rīkojuma izpildi kā tādu un tādējādi uz šādiem noteikumiem principā attiecas tās dalībvalsts tiesības, kurā atzīšana ir prasīta.

15 Iesniedzējtiesa norāda, ka citā dalībvalstī pieņemta rīkojuma par mantas apķīlāšanu piespiedu izpilde Vācijā pamatojums ir valsts nolēmums, kurā paredzēta tā pasludināšana par izpildāmu. Ja tiek pieprasīta nodrošinājuma hipotēkas reģistrācija, par reģistrāciju zemesgrāmatā atbildīgajam dienestam pašam ir jāpārbauda Vācijas tiesībās paredzētie piespiedu izpildes nosacījumi. Faktiski iesniedzējtiesas skatījumā apelācijas tiesa pamatoti – un tas nav ticis apstrīdēts apelācijas ietvaros – Itālijā pasludināto rīkojumu par prasības nodrošinājumu kā mantas arestu, ņemot vērā tā funkciju, ir kvalificējusi kā Vācijas tiesībās paredzētu rīkojumu par mantas apķīlāšanu, kas saskaņā ar *ZPO* 932. pantu ir jāizpilda, lūdzot reģistrēt hipotēku. Šajā gadījumā piemērojamie izpildes nosacījumi tādējādi esot tie, kuri ir paredzēti Vācijas tiesībās rīkojuma par mantas apķīlāšanu jomā, proti, *ZPO* 929. panta 2. punkts.

16 Iesniedzējtiesa norāda, ka, ja *ZPO* 929. panta 2. punktā paredzētais termiņš ir pagājis, rīkojums par prasības nodrošinājumu kā mantas arestu vairs nevar tikt izpildīts. Šai sakarā šī tiesa precizē, ka, ja šis termiņš tiek piemērots citās dalībvalstīs pieņemtiem nolēmumiem, tad šo termiņu aprēķina, sākot no datuma, kad kreditoram ir paziņots par izpildāmību. Šīs tiesību normas mērķis ir aizsargāt parādnieku, nepieļaujot, ka nolēmumi, kas tiek pieņemti pēc saīsinātas pagaidu noregulējuma tiesvedības, joprojām ir izpildāmi relatīvi ilgā laikposmā, neraugoties uz to, ka situācija, iespējams, ir mainījusies.

17 Iesniedzējtiesa, pirmkārt, uzskata, ka no juridiskās tehnikas viedokļa, kā tas izrietot arī no Tiesas judikatūras (spriedumi, 1985. gada 3. oktobris, *Capelloni* un *Aquilini*, 119/84, EU:C:1985:388, 16. punkts; 1999. gada 29. aprīlis, *Coursier*, C-267/97, EU:C:1999:213, 28. punkts, kā arī 2009. gada 28. aprīlis, *Apostolides*, C-420/07, EU:C:2009:271, 69. punkts), uz izpildes termiņu attiecoties tās tiesas valsts tiesības, kura izskata lietu, savukārt uz to neattiecoties Regula Nr. 44/2001. Otrkārt, šāda termiņa rezultātā nolēmums nevarot tikt izpildīts, jo ir pagājis noteikts laiks. Tādējādi šī termiņa iedarbība ne ar ko neatšķiroties no nolēmuma atcelšanas, ja tas tiek pārsūdzēts. Līdz ar to šī paša termiņa piemērošana citā dalībvalstī izdotam rīkojumam par prasības nodrošinājumu kā mantas arestu varētu nebūt saderīga ar Tiesas judikatūru, saskaņā ar kuru procesuālo noteikumu piemērošana izpildes dalībvalstī nedrīkst ietekmēt Regulas Nr. 44/2001 lietderīgo iedarbību, pārkāpjot ar to izvirzītos principus (spriedumi, 1985. gada 3. oktobris, *Capelloni* un *Aquilini*, 119/84, EU:C:1985:388, 21. punkts, kā arī 2009. gada 28. aprīlis, *Apostolides*, C-420/07, EU:C:2009:271, 69. punkts).

18 Visbeidzot, šī tiesa norāda, ka valsts tiesu judikatūra atšķiras no doktrīnas attiecībā uz *ZPO* 929. panta 2. punkta tvērumu. Šajā sakarā dažas Vācijas tiesas esot nospriedušas, ka šī tiesību norma attiecas uz tāda rīkojuma izpildāmību, ar kuru ir atļauts apķīlāt mantu, un tā var tikt piemērota tikai Vācijā pieņemtiem nolēmumiem par mantas apķīlāšanu, savukārt citas uzskatot, ka minētā tiesību norma ir piemērojama arī tādiem nolēmumiem par mantas apķīlāšanu, kuri ir izdoti citās dalībvalstīs un ir atzīti par izpildāmiem Vācijā. Apelācijas instances tiesa esot uzskatījusi, ka izpildes procedūras ietvaros ir

jāizvērtē, vai ir ievērots izpildes termiņš, kurš ir noteikts nolēmuma pieņemšanas dalībvalstī, kā arī pašas izpildes laikā – termiņš, kurš ir paredzēts tās dalībvalsts tiesībās, kurā nolēmuma izpilde tiek prasīta.

19 Tāpat kā salīdzinošo tiesību aspektu iesniedzējiesa norāda, ka *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa, Spānija) uzskata, ka nolēmumiem, kas ir pieņemti citās dalībvalstīs un kuri ir atzīti par izpildāmiem Spānijā saskaņā ar Regulas Nr. 44/2001 38. un nākamajiem pantiem, arī ir jāpiemēro piecu gadu noilguma termiņš, kas ir paredzēts *Ley de Enjuiciamiento Civil* (Civilprocesa likums) 518. pantā, kurš it īpaši ir piemērojams tiesu nolēmumiem.

20 Šajos apstākļos *Bundesgerichtshof* (Federālā augstākā tiesa, Vācija) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai ar Regulas Nr. 44/2001 38. panta 1. punktu ir saderīgs tas, ka izpildes valsts tiesībās paredzētu termiņu, uz kuru pamatojoties pēc noteikta laika nolēmums vairs nav izpildāms, var piemērot arī funkcionāli līdzvērtīgam nolēmumam, kas ir izdots citā dalībvalstī un ticis atzīts un pasludināts par izpildāmu izpildes valstī?"

Par prejudiciālo jautājumu

21 Uzdodot savu jautājumu, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Regulas Nr. 44/2001 38. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to netiek pieļauts dalībvalsts tiesisko regulējumu, kāds ir pamatlietā un kurā ir paredzēta termiņa piemērošana rīkojuma par mantas apķīlāšanu izpildei, piemērot tādam rīkojumam, kurš ir pieņemts citā dalībvalstī un kļuvis par izpildāmu dalībvalstī, kurā tā izpilde tiek prasīta.

22 Vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 66. panta 2. punktu Regulu Nr. 44/2001 turpina piemērot spriedumiem, kas pieņemti tiesvedībā, kura uzsākta pirms 2015. gada 10. janvāra, un kas ietilpst šīs pēdējās minētās regulas darbības jomā. Šādi tas ir šajā gadījumā, kur rīkojums, ar kuru nolēmums par mantas apķīlāšanu ir pieņemts Itālijā un atzīts par izpildāmu Vācijā, ir datēts ar 2014. gada 22. augustu.

23 No Regulas Nr. 44/2001 38. panta 1. punkta formulējuma izriet, ka kādā dalībvalstī pieņemts nolēmums, kas izpildāms minētajā valstī, ir jāizpilda citā līgumslēdzējā valstī, ja pēc kādas ieinteresētās puses pieprasījuma tas ir pasludināts par izpildāmu attiecīgajā valstī.

24 Lai citā dalībvalstī, nevis tajā, kurā ir prasīta nolēmuma izpilde, pieņemtu nolēmumu atzītu par izpildāmu – kā tas izriet no Regulas Nr. 44/2001 41. panta –, dalībvalsts, kurā nolēmuma izpilde ir prasīta, iestādēm ir formāli jāpārbauda saskaņā ar šīs regulas 53. pantu prasītie dokumenti (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 13. oktobris, *Prism Investments*, C-139/10, EU:C:2011:653, 28.–30. punkts).

25 Šīs kontroles ierobežojošais raksturs ir pamatots ar izpildes procedūras mērķi, kas ir nevis uzsākt jaunu procesu, bet drīzāk, pamatojoties uz savstarpējo uzticēšanos dalībvalstu tiesvedībām, piekrist tam, ka tās dalībvalsts tiesā pieņemts nolēmums, kas nav dalībvalsts, kurā tiek prasīta izpilde, tiek izpildīts otrajā minētajā dalībvalstī, šo nolēmumu iekļaujot tās tiesiskajā kārtībā. Tādējādi šādā procedūrā citā dalībvalstī, nevis tajā, kur to tiek lūgts izpildīt, pieņemts lēmums var radīt sekas kā iekšējs juridisks izpildes dokuments (spriedums, 2011. gada 13. oktobris, *Prism Investments*, C-139/10, EU:C:2011:653, 31. punkts).

26 Jāatgādina arī, ka Regulā Nr. 44/2001 ir noregulēta tikai un vienīgi to piespiedu izpildes rīkojumu izpildes procedūra, ko pieņēmusi dalībvalsts, kura nav tās dalībvalsts tiesa, kurā rīkojuma izpilde tiek prasīta, un tajā nav atrunāta izpilde kā tāda, kas ir atstāta valsts tiesas, kura lietu izskata, ziņā, turklāt dalībvalsts, kurā nolēmuma izpilde tiek prasīta, procesuālo noteikumu piemērošana nedrīkst apdraudēt

šajā regulā paredzētās sistēmas lietderīgo iedarbību izpildes procedūrā, pārkāpjot šai jomā valdošos principus, kas tieši vai netieši ir noteikti pašā regulā (spriedums, 2009. gada 28. aprīlis, *Apostolides*, C-420/07, EU:C:2009:271, 69. punkts).

27 Līdz ar to, pirmkārt, ir jāvērtē, vai *ZPO* 929. panta 2. punktā paredzētais termiņš ir saistīts ar tāda rīkojuma izpildāmību, ar kuru ir noteikts apķīlāt mantu un kuru ir pieņēmusi cita dalībvalsts, nevis tā, kurā tiek prasīts rīkojumu izpildīt, vai tomēr šī tiesību norma attiecas uz izpildi kā tādu.

28 Šai sakarā ir jāatgādina, ka izpildes procedūras mērķis ir atzīt citas dalībvalsts nolēmuma iedarbību tajā dalībvalstī, kurā tiek prasīta nolēmuma izpilde. Šī atzīšana attiecas uz minētā nolēmuma raksturīgajām iezīmēm, neņemot vērā faktiskos un tiesiskos apstākļus saistībā ar no tā izrietošo pienākumu izpildi (spriedums, 2011. gada 13. oktobris, *Prism Investments*, C-139/10, EU:C:2011:653, 39. punkts).

29 Šajā gadījumā no iesniedzējtiesas lēmuma izriet, ka *Tribunale di Gorizia* (Gorīcijas tiesa) izdots rīkojums par mantas apķīlāšanu ir ticis atzīts par izpildāmu Vācijā saskaņā ar izpildes procedūru.

30 No Vācijas tiesību normām, it īpaši no *ZPO* 932. panta 1. punkta izriet, ka rīkojuma par aresta piemērošanu zemes īpašumam izpilde tiek nodrošināta, zemesgrāmatā reģistrējot hipotēku prasījuma nodrošināšanai. Turklāt rīkojuma par mantas apķīlāšanu izpilde nav atļauta, beidzoties *ZPO* 929. panta 2. punktā paredzētajam termiņam. Kā izriet no iesniedzējtiesas nolēmuma, ar minēto izpildes termiņu tiek ierobežota rīkojuma par mantas apķīlāšanu piespiedu izpilde, nevis tā spēkā esamība.

31 Gan hipotēkas reģistrēšana prasījuma nodrošināšanai iestādē, kas ir atbildīga par zemesgrāmatas vešanu, gan arī šīs reģistrēšanas īstenošanai piemērojamais termiņš ir pieskaitāmi tāda rīkojuma kā pamatlietā minētais izpildei, ar kuru ir atļauts apķīlāt mantu un kuru ir izdevusi cita dalībvalsts, nevis tā, kurā izpilde tiek prasīta, kā arī kurš ir atzīts par izpildāmu pēc tā atzīšanas. Līdz ar to uz šīm darbībām attiecas Vācijas tiesībās iedibinātie procesuālie noteikumi rīkojumu par mantas apķīlāšanu izpildei.

32 Ar to, ka tāda izpildes termiņa kā *ZPO* 929. panta 2. punktā paredzētais piemērošana nozīmē tāda nolēmuma izpildes iedarbības ierobežošanu laikā, kuru ir pieņēmusi citas, nevis tās dalībvalsts, kurā nolēmuma izpilde tiek prasīta, dalībvalsts tiesa, nevar tikt apšaubīta interpretāciju, saskaņā ar kuru uz šo termiņu attiecas izpildes kā tādas posms.

33 Faktiski nolēmuma, kuru izdevusi cita, nevis tā dalībvalsts, kurā izpilde tiek prasīta, un kurš dalībvalstī ir atzīts par izpildāmu, izpilde kā tāda Savienības likumdevējam nav jāsaskaņo, jo tiek piemērotas dalībvalsts, kurā izpilde tiek prasīta, procesuālās normas.

34 It īpaši ir jāsecina – tā kā ar Regulu Nr. 44/2001 nav ieviesti noteikumi par tādu nolēmumu izpildi, kurus ir pieņēmusi citas, nevis tās dalībvalsts, kurā izpilde tiek prasīta, tiesa, pēdējā minētā dalībvalsts savā tiesiskajā kārtībā var brīvi paredzēt termiņa šādu nolēmumu izpildes īstenošanai piemērošanu, ieskaitot gadījumus, kur runa ir par nolēmumu, kas ir pieņemts citā, nevis tajā dalībvalstī, kurā izpilde ir prasīta, un kas šajā pēdējā minētajā dalībvalstī ir atzīts par izpildāmu.

35 Šai sakarā saskaņā ar pastāvīgu judikatūru – tiklīdz šis lēmums ir iekļauts dalībvalsts, kurā izpilde tiek prasīta, tiesiskajā kārtībā, pēdējās minētās valsts tiesību normas par izpildi tiek piemērotas tāpat kā attiecībā uz lēmumiem, ko pieņēmušas valsts tiesas (skat. spriedumu, 2011. gada 13. oktobris, *Prism Investments*, C-139/10, EU:C:2011:653, 40. punkts un tajā minētā judikatūra).

36 Tātad piemērojamas ir tikai tās dalībvalsts, kurā izpilde tiek prasīta, procesuālās normas. Faktiski dalībvalsts, kurā izpilde tiek prasīta, tiesām izcelsmes dalībvalsts tiesu pieņemto nolēmumu izpildei nav jāpiemēro iespējamās izcelsmes dalībvalsts tiesību normas, paredzot termiņus, kas atšķiras no tiem, kuri paredzēti tās dalībvalsts tiesībās, kurā izpilde ir prasīta.

37 Šādu interpretāciju apstiprina Regulas Nr. 1215/2012 26. apsvērums, to lasot kopā ar tās 39. pantu, kurā tika iekļauta šī sprieduma 35. punktā minētā judikatūra un saskaņā ar kuru ikviens dalībvalsts tiesu izdots nolēmums ir jāvērtē tā, it kā tas būtu pieņemts tajā dalībvalstī, kurā izpilde ir prasīta.

38 Plašākā sistēmiskā skatījumā jānorāda, ka minēto interpretāciju apstiprina arī Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 655/2014 (2014. gada 15. maijs), ar ko izveido Eiropas kontu apķīlāšanas rīkojuma procedūru, lai atvieglotu pārrobežu parādu piedziņu civillietās un komerclietās (OV 2014, L 189, 59. lpp.), 23. pants, saskaņā ar kuru apķīlāšanas rīkojumu izpilda atbilstoši procedūrām, ko piemēro līdzvērtīgu valsts rīkojumu izpildē izpildes dalībvalstī.

39 Ar faktu, ka prasītāja nav ievērojusi *ZPO* 929. panta 2. punktā paredzēto termiņu un tādēļ rīkojums par mantas apķīlāšanu, kuru ir izdevusi cita dalībvalsts, nevis tā, kurā ir prasīta izpilde, vairs nevar tikt izpildīts, dalībvalsts, kurā izpilde ir prasīta, zemesgrāmatā reģistrējot hipotēku prasījumu nodrošināšanai, taču šis nolēmums tik un tā var tikt izpildīts tā pieņemšanas dalībvalstī, netiek apšaubīta šāda interpretācija.

40 Kaut arī atzīšanas rezultātā nolēmumiem būtu jāpiešķir tāds spēks un iedarbība, kādi tiem ir pasludināšanas dalībvalstī, tomēr nav nekāda iemesla izpildes laikā nolēmumam noteikt iedarbību, kādas nebūtu tāda paša veida nolēmumam dalībvalstī, kurā izpilde ir prasīta (skat. šajā nozīmē spriedumu, 2011. gada 13. oktobris, *Prism Investments*, C-139/10, EU:C:2011:653, 38. punkts un tajā minētā judikatūra).

41 Jākonstatē, ka tāda termiņa kā *ZPO* 929. panta 2. punktā paredzētais piemērošana atbilst judikatūrā izvirzītajām prasībām, uz kurām ir izdarīta atsauce iepriekšējā punktā.

42 No vienas puses, tiklīdz tāda rīkojumu par mantas apķīlāšanu kā pamatlietā minētā Itālijas tiesa ir atzinusi par izpildāmu Vācijā, tam šajā dalībvalstī ir tāds pats spēks un iedarbība kā pasludināšanas dalībvalstī. No otras puses, ja *ZPO* 929. panta 2. punktā paredzētais termiņš netiktu piemērots tāda paša veida nolēmumiem dalībvalstī, kurā izpilde tiek prasīta, tas nozīmētu, ka rīkojumiem, kurus pieņēmusi cita dalībvalsts, nevis Vācijas Federatīvā Republika, un ar kuriem ir atļauts apķīlāt mantu, pēc to atzīšanas par izpildāmiem būtu cita veida iedarbība, nevis tā, kas valsts tiesībās ir noteikta valsts tiesu izdotiem rīkojumiem par mantas arestu, proti, tie varētu tikt izpildīti bez jebkādiem ierobežojumiem laikā vai arī termiņā, kas būtu nesamērīgi ilgāks par valsts nolēmumiem noteikto.

43 Turklāt interpretācija, saskaņā ar kuru rīkojumiem par mantas arestu noteiktais termiņš ir saistīts ar nolēmumu piespiedu izpildi, ko regulē nolēmuma pieņemšanas dalībvalsts procesuālās tiesības, tā, ka izpildes termiņš, ko, iespējams, ir paredzējusi šī pēdējā minētā dalībvalsts, ir jāpiemēro, izpildot rīkojumus par mantas arestu, kurus ir izdevusi citas dalībvalsts, nevis tās, kurā izpilde ir prasīta, tiesa un kuri ir atzīti par izpildāmiem piespiedu kārtā šajā pēdējā minētajā dalībvalstī, kompetentajām iestādēm nozīmētu uzlikt nesamērīgu slogu izpildē. Kā iesniedzējtiesa norāda savā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu – šajā gadījumā Vācijas iestāde, kas ir pilnvarota vest zemesgrāmatu, nevar noteikt, vai tās dalībvalsts tiesībās, kurā ticis pieņemts rīkojums par mantas arestu, ir paredzēts izpildes termiņš, ne arī šīs izpildes kārtību, un tai nav atļauts piemērot šīs dalībvalsts tiesisko regulējumu.

44 Otrkārt, kā izriet no šī sprieduma 26. punkta – ir jāizvērtē, vai dalībvalsts, kurā izpilde ir prasīta, procesuālo normu piemērošana izpildē varētu ietekmēt Regulā Nr. 44/2001 paredzētās sistēmas lietderīgo iedarbību.

45 Attiecībā uz Regulas Nr. 44/2001 mērķiem no tās 2., 6., 16. un 17. apsvēruma izriet, ka tās mērķis ir nodrošināt dalībvalstīs pieņemto nolēmumu brīvu apriti civillietās un komerclietās, vienkāršojot formalitātes ātrai un vienkāršai spriedumu atzīšanai un izpildei (spriedums, 2016. gada 7. jūlijs, *Lebek*, C-70/15, EU:C:2016:524, 33. punkts).

46 Tomēr šis mērķis nevar tikt sasniegts, neievērojot citu svarīgu principu, proti, ierakstu zemesgrāmatā tiesisko drošību gan attiecībā uz personām, kuru tiesības tajā ir ierakstītas, gan arī attiecībā uz trešām personām.

47 Šādu izpildes ierobežojumu laikā pamato arī mantas aresta procedūras būtība, kas ir atšķirīga sava pagaidu rakstura dēļ, jo tā principā ir pakļauta steidzamības nosacījumam tāda parāda atmaksas nodrošināšanai, kuru, šķiet, ir grūtības atgūt. Šādu konceptu atbalsta vairums dalībvalstu nolūkā parādu atgūšanas ietvaros nodrošināt tiesisko drošību.

48 Kā to norāda iesniedzējtiesa – šī izpildes ierobežojuma laikā mērķis ir radīt šķēršļus tam, ka nolēmumi, kas pieņemti saīsinātas tiesvedības laikā, varētu tikt izpildīti ilgu laiku, neraugoties uz situācijas maiņu.

49 Turklāt termiņš rīkojumu par mantas arestu izpildei, kāds paredzēts *ZPO* 929. panta 2. punktā, neapdraud Regulas Nr. 44/2001 lietderīgo iedarbību, jo dalībvalstī, kas nav Vācijas Federatīvā Republika, pieņemtie nolēmumi principā ir atzīti un pasludināti par pilnībā izpildāmiem šajā pēdējā minētajā dalībvalstī tādā ziņā, ka šīs regulas mērķis ir nodrošināt, lai tiktu ievērota tiesas nolēmumu brīva aprite. Šis termiņš, kurš kā procesuālā norma ir piemērojams rīkojumu par mantas arestu izpildei, dalībvalsts, kurā izpilde tiek prasīta, skatījumā ir priekšnosacījums par izpildāmu atzīta nolēmuma izpildei.

50 Viena mēneša termiņš, kas ir noteikts rīkojumiem par mantas arestu, ieskaitot rīkojumus, kurus pieņēmušas citu dalībvalstu, nevis to, kurā ir prasīta izpilde, tiesas, un kuru aprēķina, sākot no datuma, kurā kreditoram ir paziņots par izpildāmību, nerada reālu risku, kas izpaustos tādējādi, ka kreditors dalībvalstī, kurā tas prasa izpildi, nevarētu izpildīt rīkojumu par mantas arestu, kas ir pieņemts citā dalībvalstī un ir atzīts par izpildāmu.

51 Ņemot vērā visus šos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 44/2001 38. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to tiek pieļauts dalībvalsts tiesisko regulējumu, kāds ir pamatlietā un kurā ir paredzēta termiņa piemērošana rīkojuma par mantas apķīlāšanu izpildei, piemērot tādam rīkojumam, kurš ir pieņemts citā dalībvalstī un kļuvis par izpildāmu dalībvalstī, kurā tā izpilde tiek prasīta.

Par tiesāšanās izdevumiem

52 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

Padomes Regulas (EK) Nr. 44/2001 (2000. gada 22. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās 38. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to tiek pieļauts dalībvalsts tiesisko regulējumu, kāds ir pamatlietā un kurā ir paredzēta termiņa piemērošana rīkojuma par mantas apķīlāšanu izpildei, piemērot tādam rīkojumam, kurš ir pieņemts citā dalībvalstī un kļuvis par izpildāmu dalībvalstī, kurā tā izpilde tiek prasīta.

[Paraksti]